

— De igen, én Istenem... a porba tiport magyar szabadságot... és... az én édes... rég nem látott anyám!...

Az Ur most gyöngéden magához ölelte a vergődő lelket és a messzeségbe nézve mondta:

— A magyar szabadságot ne féltsd, fiam, mert arra én vigyázok. Nyugodj hát meg... Az édesanyád?... Ő pedig már régen itt van a mennyekben és vár reád... Im, nézz csak oda, kit láatsz ott, az angyalok között szelíden és mosolyogva?...

Sándor remegve az angyalok felé fordította tekintetét.

— Édesanyám! — sikoltotta.

Az anyja magához szorította a drága gyermeket és könnyek között mondta:

— Igen, igen, mindent láttam, drága fiam... derék fiu és vitéz magyar kuruc voltál, teljesítetted kötelességed... De most már el nem hagyjuk egymást soha, soha, én édes, egyetlen fiam, soha...

Arató Béla.

Hangyák

Régi zsombék ősi réten,
Rég ideje jól ismérem,
S rajta elcsudálkozom;
Hogy tizedelt törpe népe,
Hogy fölérez évrül-évre
Hithirdető tavaszon.

Életüket tizedelte
Hitetlen tél irtó lelke,
S összefognak — kevesen.
Utat vésnek, tetőt vernek,
Soha-soha nem hevernek,
Épitenek csendesen.

Ősi rétet mérickskélük,
Láncot huznak, szét is méri,
Karót vernek, — hasztalan, —
Kerítést is vonnak végül:
A zsombék csak újra épül, —
Amig igaz hangya van!

Móra István.

Lusta Bandi

Bandi nagyon lusta, aluszékony fiu. Hiába kérleli édesanyja:
— Ird meg a leckét, édes fiaeskám.

Reggel édesapja, az édesanyja s a ház minden népe sem tudja kiverni az álmot a Bandi szeméből. Valahogy aztán mégis csak kihúzzák az ágyból, de már a cipő fűzése alatt újra elalszik. Ezért aztán Bandi nap-nap után elkésik az iskolában.

Szegény édesanyja már a doktor bácsihoz is elvitte. De a jó doktor bácsi csak legyintett a kezével s ezt mondta:

— Kutyabaja sincs Bandinak! Vagyis mégis van egy nagyon nagy betegsége: halálosan lusta! Tessék minden este nyolckor lefektetni.

Bandi délután egyedül maradt otthon. Mit csinált, mit gondolt...